

LMG 2078

AGUSTÍ BORGUNYÓ (1894-1967)

Quartet de corda núm. 1

1	Adagio	7'00
2	Allegro scherzando	4'37
3	Andante	12'06

Quartet de corda núm. 2

4	Allegro moderato	9'09
5	Largo	5'21
6	Allegretto	3'17
7	Allegro	6'56

Quartet Drago

David Olmedo, violí
 Roger Gich, violí
 Bàrbara Horn, viola
 Gaëtane Duynslaeger, violoncel

Primers enregistraments / First recordings

Enregistrament realitzat els dies 3 i 4 d'octubre a
 l'auditori de la Fundació Caixa Sabadell
 Portada: Domènec Soler (Sabadell, 1871-1952):
Paisatge muntanyós
 Edicions impreses: La mà de guido i Clivis

Premi Fundació Caixa Sabadell 2006

ENGLISH COMMENTARY INSIDE
 COMENTARIOS EN ESPAÑOL EN EL INTERIOR
 COMENTARIS EN CATALÀ A L'INTERIOR

©(P) 2006 La mà de guido
 www.lamadeguido.com
 Dip. Leg.: B-39098-2006

All rights reserved. Unauthorised public performance, broadcasting and copying of this record prohibited.
 Amb la col·laboració de l'Institut Català de les Indústries Culturals

AGUSTÍ BORGUNYÓ: QUARTETS DE CORDA • QUARTET DRAGO / LMG2078

AGUSTÍ BORGUNYÓ: QUARTETS DE CORDA • QUARTET DRAGO / LMG2078

Els quartets de corda d'Agustí Borgunyó

D'entre les composicions per a música de cambra d'Agustí Borgunyó i Garriga, destaquen amb llum pròpia els dos esplèndids quartets per a instruments de corda datats el 1955 i el 1963 respectivament.

Agustí Borgunyó va néixer a Sabadell el 1894 i emigrà a Amèrica del Nord el 1915 a la recerca d'una vida professional com a músic que Catalunya no li podia donar. En una primera etapa a Washington, D. C., es va dedicar a escriure música lleugera per a orquestres de ball i a la composició de diversos ballets, suites i operetes d'acord amb el gust americà del moment. A partir dels anys trenta, es desplaçà a Nova York, on va treballar com a orquestrador per a l'Orquestra Simfònica de l'emissora Wor de Nova York, sota la direcció d'Alfred Wallenstein. Va ser durant aquesta època que Borgunyó va rebre l'encàrrec del mateix Wallenstein d'escriure obres simfòniques "de caire espanyol" per presentar-les per la ràdio.

En aquest context neix el quartet de corda núm. 1 dedicat "A l'insigne mestre i eminent

compositor Joan Lamote de Grignon". El quartet n. 2, dedicat "Al meu estimat cosí Manuel Borguñó", és datat encara a Nova York el 1963, el mateix any que retornà, ja jubilat, a Catalunya.

A l'espera de l'estudi de la vida i l'obra de Borgunyó, poca informació tenim ara per ara sobre les circumstàncies de la composició d'aquests quartets. No sabem per a qui van ser escrits ni si es van arribar a estrenar als EUA. La donació que la seva filla, Leslie Folch, va fer a l'Arxiu Històric de Sabadell de tots els manuscrits que Borgunyó tenia a Barcelona, després de la seva mort, el 1967, ha fet possible el coneixement d'aquestes obres, que, juntament amb d'altres de música de cambra, les obres vocals i, sobretot, la seva música simfònica,

esperen encara l'atenció i el reconeixement que, sens dubte, mereixen.

El quartet n. 1, en re major, comença amb un *adagio* que serveix de pòrtic a un *allegro con brio* amb clar regust del classicisme espanyol. El segon moviment és un imparable *all scherzando* en una atrevida cadena de modulacions. Segueix un *andante*, que reprèn fragmentàriament idees i caràcter de la introducció del primer moviment, el qual s'enllaça ara amb el darrer. Es tracta d'un *allegro assai* d'una gran energia, però que desemboca en un passatge en *andante moderato molto espressivo* que contrasta, com en tot el quartet, passatges d'intensa emoció amb d'altres d'una alegria vehement.

El quartet n. 2 en la major està escrit en un llenguatge més personal. Es tracta d'una obra molt elaborada i madura, fruit de l'última etapa compositiva de Borgunyó. El primer moviment, *allegro moderato*, presenta una estructura sorprenent on s'encadenen passatges ben contrastants i no hi manquen temes amb el caràcter de la música espanyola. Al *largo* que segueix apareix potser la influència de la música americana que alguns pretenen trobar en la música de Borgunyó. El resultat és un moviment d'una gran riquesa d'idees i d'una personalitat

captivadora, que no pot deixar indiferent ningú. Després d'un *allegretto*, potser convencional, però distès, el quart moviment clou el quartet d'una manera brillant. Aquest moviment és una mostra més de la capacitat inventiva i de l'habilitat que tenia Borgunyó d'estructurar idees ben diferenciades en un discurs sempre sorprenent.

Els dos quartets miren cap a la música de tradició centreeuropea, però respiren una lluminositat i una energia meridionals, pròpies d'un compositor com Borgunyó, que va saber assimilar estils i llenguatges ben diversos, però sempre al servei d'un discurs musical coherent, dirigit, ple de sorpreses i d'una meliositat captivadora. Sorpren l'equilibri formal, la riquesa d'idees i el tractament brillant, virtuosístic, dels quatre instruments que fa d'aquests quartets, obres dignes del repertori de la formació de cambra clàssica per excel·lència.

Josep Maria Pladevall

Los cuartetos de cuerda de Agustí Borgunyó

Entre las composiciones para música de cámara de Agustí Borgunyó i Garriga destacan, con luz propia, los dos cuartetos para instrumentos de cuerda fechados en 1955 y en 1963, respectivamente.

Agustí Borgunyó nació en Sabadell el año 1894 y emigró a los Estados Unidos, en 1915, con la idea de ejercer de músico profesional, actividad para la que Cataluña no le brindaba oportunidades. En una primera etapa en Washington DC se dedicó a escribir música ligera para orquestas de baile, y a la composición de diversos ballets, suites y operetas de acuerdo con el gusto americano del momento. En los años treinta se trasladó a Nueva York, donde trabajó como orquestador para la orquesta sinfónica de la emisora Wor, bajo la dirección de Alfred Wallenstein. Fue durante esta época cuando Borgunyó recibió el encargo, por parte del propio Wallenstein, de escribir obras sinfónicas de “aire español” para interpretarlas en la radio.

En este contexto nace el *Cuarteto de cuerda núm. 1*, dedicado “al insigne maestro y eminente compositor Joan Lamote de Grignon”. El *Cuarteto de cuerda núm. 2*, dedicado “a mi estimado primo Manuel Borgunyó”, lo compuso

en Nueva York en 1963, el mismo año en que regresó, ya jubilado, a Cataluña.

A la espera de un estudio sobre la vida y la obra de Borgunyó, la información que tenemos por ahora sobre las circunstancias de la composición de estos cuartetos es escasa. No sabemos ni para quién fueron escritos, ni si llegaron a estrenarse en los Estados Unidos. La donación que su hija Leslie Folch hizo al Archivo Histórico de Sabadell en el año 1967, a la muerte del compositor, de todos los manuscritos que Borgunyó tenía en Barcelona, ha hecho posible el conocimiento de estas obras. Unas obras que, juntamente con otras de música de cámara, vocales y, sobre todo, las de música sinfónica, esperan todavía la atención y el reconocimiento que sin duda merecen.

El *Cuarteto núm. 1 en re mayor* comienza con un adagio que sirve de pórtico a un allegro con brío, con claro regusto del clasicismo español. El segundo movimiento es un imparable allegro *scherzando* en una atrevida cadena de modulaciones. Le sigue un andante que retoma fragmentariamente ideas y carácter de la introducción del primer movimiento, que se enlaza ahora con el último. Se trata de un allegro *assai* de una gran energía, pero que desemboca en un pasaje en andante *moderato*

molto espressivo que contrapone, como en todo el cuarteto, pasajes de intensa emoción con otros de una alegría vehemente.

El *Cuarteto núm. 2 en la mayor* está escrito con un lenguaje más personal. Se trata de una obra muy elaborada y madura, fruto de la última etapa compositora de Borgunyó. El primer movimiento, allegro *moderato*, presenta una estructura sorprendente donde se encadenan pasajes bien contrastados y no faltan temas con el carácter de la música española. En el *largo* que sigue se percibe, quizás, la influencia de la música americana que algunos pretenden encontrar en Borgunyó. El resultado es un movimiento de una gran riqueza de ideas y de una personalidad cautivadora, que no puede dejar indiferente a nadie. Después de un *allegretto*, quizás convencional pero distendido, el cuarto movimiento cierra el cuarteto de una manera brillante. Este movimiento es una muestra más de la capacidad inventiva y de la habilidad de Borgunyó para estructurar ideas bien diferenciadas en un discurso siempre sorprendente.

Los dos cuartetos miran hacia la música de tradición centroeuropea, pero respiran la luminosidad y la energía meridionales propias de un compositor como Borgunyó, que supo

asimilar estilos y lenguajes muy diversos, pero siempre al servicio de un discurso musical coherente, orientado y preciso, lleno de sorpresas y de una melodiosidad cautivadora. Sorprenden el equilibrio formal, la riqueza de ideas y el tratamiento brillante, virtuosístico, de los cuatro instrumentos, que hacen de estos cuartetos unas obras dignas del repertorio de la formación de cámara clásica por excelencia.

Josep Maria Pladevall

Traducción: Lucio Llopis Toledo

String Quartets by Agustí Borgunyó

Among the compositions for chamber music by Agustí Borgunyó i Garriga, two outstanding quartets “for string instruments” stand out all by themselves, dated 1955 and 1963, respectively.

Agustí Borgunyó was born in Sabadell in 1894 and emigrated to the United States in 1915 looking to make a living as a musician that Catalonia could not provide him with. During his first stage in Washington, D.C., he devoted himself to writing light music for ballroom orchestras and to the composition of several ballets, suites and operettas according to the American taste of those times. From the 1930s onward, he moved to New York where he worked as orchestrator for the Symphonic Orchestra of the Wor radio station of New York, conducted by Alfred Wallenstein. During this period, Borgunyó was commissioned by Wallenstein himself to write symphonic works of a “Spanish style” to broadcast them on the radio.

In this context, the *String Quartet nr 1* dedicated to “The distinguished Maestro and prominent composer Joan Lamote de Grignon” was written. *Quartet nr 2*, dedicated to “My beloved cousin Manuel Borguñó”, was dated still in New York in 1963, the same year that Borgunyó, already retired, came back to Catalonia.

Still waiting for a study on the life and work by Borgunyó, right now we have little information

on the circumstances of the composition of these quartets. We do not know for whom they were written or if they were ever performed for the first time in the United States. The donation that his daughter, Leslie Folch, made to the Historical Archive of Sabadell of all the manuscripts that Borgunyó kept in Barcelona when he died in 1967 has made the knowledge of these works possible, which, together with other chamber music ones, the vocal works and, more than anything else, his symphonic music, still await the attention and recognition that they no doubt deserve.

Quartet nr 1, in D major, begins with an Adagio that plays the role of a gateway to an Allegro con brio that shows an aftertaste of Spanish Classicism. The second movement is an unstoppable All^o Scherzando with a daring chain of modulations, followed by an Andante that recuperates, in a fragmentary way, the ideas and character of the introduction of the first movement that now connects with the last one. We are referring to an Allegro assai with great energy that nevertheless leads to a passage in Andante moderato molto espressivo that contrasts, as it happens in the whole quartet, passages of an intense emotion with others expressing passionate joy.

Quartet nr 2 in A major was written with a more personal language. We are referring to a very elaborated and mature work, the outcome of the last compositional work by Borgunyó.

The first movement, the Allegro moderato, has a striking structure in which well contrasted passages are chained together; we may find there themes of a Spanish music nature. In the following Largo, there appears perhaps the influence of North-American music that some people say they find in Borghunyó's music. The result is a movement that is very rich regarding ideas, with a captivating personality that cannot make anyone feel indifferent. After a perhaps conventional but relaxed Allegretto, the fourth movement puts an end to the quartet brilliantly. This movement is further proof of the creative ability and skill of Borghunyó to structure well differentiated ideas in an always striking discourse.

The two quartets look towards the music of Central European tradition but convey a southern brightness and energy, typical of a composer such as Borghunyó that was able to assimilate very different styles and languages, but always at the service of a coherent musical discourse, with a clear direction, full of surprises and captivatingly melodious. We are startled by the formal balance, the richness of ideas and the brilliant treatment, virtuoso, of the four instruments that he makes of these quartets that deserve to be included in the repertoire of chamber music training par excellence.

Josep Maria Pladevall

(English translation: Beatrice Krayenbühl)

Agraïments:

A Antoni Majó i l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell; a Josep M. Pladevall, pel seu assessorament artístic i a la Fundació Caixa Sabadell per la seva ajuda econòmica i cessió del seu auditori per l'enregistrament.

Enregistrament realitzat els dies 3 i 4 d'octubre a l'auditori de la Fundació Caixa Sabadell

Portada: Domènec Soler (Sabadell, 1871-1952):
Paisatge muntanyós

Edicions impreses: La mà de guido (quartet núm. 1) i
Clivis Edicions (quartet núm. 2)

©(P) 2006 La mà de guido
www.lamadeguido.com

